

Weski Advocaten
T.a.v. mevrouw mr. I.N. Weski
Westersingel 43
3014 GT ROTTERDAM

Datum 24 oktober 2017

Zaaknummer S 15/01507 H

Betreft: Brief inzake het verzoek om nader onderzoek naar een novum op de voet van art. 461 Sv ingediend namens de gewezen verdachte (veroordeelde) [verzoeker] door mr. I.N. Weski

Geachte mevrouw Weski,

Bij schrijven van 23 maart 2015 heeft u zich namens [verzoeker] (hierna verzoeker) op de voet van art. 461 Sv gewend tot de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden met een verzoek tot het verrichten van (nader) onderzoek naar het bestaan van gronden voor een herziening van de onherroepelijke veroordeling van verzoeker als hierna vermeld. Dit verzoek heeft u bij schrijven van 1 juni 2015 respectievelijk bij schrijven van 13 september 2015 aangevuld.

Het gerechtshof te 's-Gravenhage heeft verzoeker bij arrest van 30 juni 2000 veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van elf jaren ter zake van "medeplegen van opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 2, eerste lid, onder A van de Opiumwet gegeven verbod". Bij arrest van 23 oktober 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD4727, *NJ* 2002/77 m.nt. Reijntjes heeft de Hoge Raad het cassatieberoep verworpen, waarmee de veroordeling van verzoeker onherroepelijk is geworden.

In het verzoekschrift en de schriftelijke aanvullingen daarop heeft u verschillende onderzoekswensen naar voren gebracht, in de kern bezien alle met het doel de betrouwbaarheid van de voor verzoeker belastende verklaringen van [betrokkene 1] te doen onderzoeken, nu het hof de betrokkenheid van verzoeker bij het bewezenverklarde feit in beslissende mate heeft doen steunen op de door deze getuige afgelegde verklaringen.¹

Na het opvragen, de ontvangst en het bestuderen van het strafdossier, heb ik bij begeleidend schrijven van 26 mei 2015 uw verzoek voorgelegd aan de Adviescommissie afgesloten strafzaken (de ACAS) voor advies over de wenselijkheid en haalbaarheid van het onderzoek zoals door u gewenst. Ook heb ik de ACAS verzocht aandacht te besteden aan de vraag of er mogelijk andere aanknopingspunten zijn voor nader onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de onherroepelijke veroordeling van verzoeker. Voorts heb ik bij schrijven van 9 juni 2015 respectievelijk van 29 oktober 2015 de ACAS uw hiervoor genoemde aanvullingen op het verzoek tot het verrichten van (nader) onderzoek doen toekomen.

¹ Vgl. het arrest van het gerechtshof te 's-Gravenhage, p. 158 en het herzieningsarrest van HR 4 maart 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF0227 (rov. 3.5).

Bij schriftelijk advies van 20 december 2016 is de ACAS gemotiveerd tot de volgende conclusie gekomen:

“Naar het oordeel van de Commissie kan nader onderzoek, zoals voorgesteld, redelijkerwijs niet leiden tot een ernstig vermoeden als bedoeld in het tweede lid van artikel 457 Sv. De Commissie acht nader onderzoek langs de lijnen die in het verzoekschrift zijn geschetst niet noodzakelijk. Ook ten aanzien van de hierop voortbordurende nieuwe aanvullende gegevens in het verzoek van de veroordeelde en zijn raadvrouw, ziet de Commissie, zowel op zichzelf bezien als in onderlinge samenhang met de overige gegevens beschouwd, gelet op het vorenstaande geen reden voor onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de veroordeling.”

Het advies is op 20 december 2016 door de voorzitter van de ACAS naar u gestuurd. Op 7 februari 2017 heb ik op uw verzoek nog een afschrift van het (volledige) advies doen toekomen. Tevens heb ik u in de gelegenheid gesteld op het advies te reageren en daarbij een termijn gesteld, welke termijn op uw schriftelijk verzoek van 25 april 2017 is verlengd. In uw schrijven (met bijlagen) van 14 juni 2017 heeft u onder handhaving van uw onderzoekswensen het advies van de ACAS van commentaar voorzien.

Door deze deel ik u mede dat hetgeen namens verzoeker naar voren is gebracht mij geen aanleiding geeft af te wijken van de conclusie en het advies van de ACAS.

Hieronder zal ik mijn standpunt toelichten en daarbij kort ingaan op de gronden en argumenten die u in het verzoekschrift, in de aanvullingen daarop en in uw schriftelijke reactie op het advies van de ACAS naar voren heeft gebracht. Voor de leesbaarheid zal ik goedgeels de indeling in kopjes uit het advies overnemen.

Vooreerst acht ik het echter van belang te benadrukken dat de belastende verklaringen van [betrokkene 1] reeds door het gerechtshof te 's-Gravenhage aan een betrouwbaarheidstoets zijn onderworpen.² De Hoge Raad heeft in het verband van de eerder namens verzoeker ingediende herzieningsverzoeken overwogen dat het gerechtshof de verklaringen van [betrokkene 1] tegen de achtergrond van de door de Staat der Nederlanden met hem gesloten overeenkomst ampel en uitdrukkelijk op hun betrouwbaarheid heeft getoetst.³ De nieuw door u ingebrachte stukken maken dat niet anders en leiden daarom niet tot de verstreckende conclusies die u daaraan mede op speculatieve uitgangspunten verbindt. Daarbij komt dat uw reactie op het advies van de ACAS mijns inziens voor een belangrijk deel een herhaling van zetten inhoudt op onderdelen waarover de ACAS zich uitvoerig heeft uitgelaten.

Aspecten van de belastende verklaringen van [betrokkene 1]

De ACAS is in haar advies ingegaan op drie aspecten van de belastende verklaringen van [betrokkene 1], die volgens verzoeker in aanmerking zouden komen voor nader onderzoek. Ik stel vast dat deze punten al eerder aan de orde zijn geweest in de hiervoor genoemde

² En zo ook reeds in eerste aanleg door de rechtbank.

³ HR 4 maart 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF0227 (rov. 5.8) en HR 31 januari 2006, ECLI:NL:HR:2006:AV0613 (rov. 6.4.2).

herzieningsverzoeken.⁴ Thans is door u ook meer recente informatie aangeleverd, zoals de in 2015 zogenoemde notarieel vastgelegde verklaringen van [betrokkene 1] (waarover later meer).

Het gaat volgens verzoeker in het bijzonder om het navolgende:

1. [betrokkene 1] is in 2013 en 2015 in de bij een notaris in België vastgelegde verklaringen teruggekomen van zijn eerder afgelegde, voor verzoeker belastende verklaringen;
2. uit de bevindingen van een Belgisch opsporingsonderzoek en uit een uitspraak van het Antwerpse Hof van Beroep zou blijken dat [betrokkene 1]s belastende verklaringen over verzoeker valselijk zijn afgelegd en dus onjuist zijn;
3. de afspraken die tussen het Openbaar Ministerie en [betrokkene 1] zijn gemaakt strekten verder dan hetgeen waarmee het gerechtshof te 's-Gravenhage destijds bekend was.

In uw schriftelijke reactie op het advies van de ACAS noemt u, als ik het goed zie, nog een vierde aspect: het gerechtshof heeft destijds de belastende verklaringen van [betrokkene 1] over verzoeker onvoldoende kritisch getoetst op hun betrouwbaarheid. Dit vierde aspect ligt goed beschouwd in het verlengde van de andere, hierboven genoemde drie aspecten. Geen van deze aspecten levert echter voldoende nieuwe inzichten op die nader onderzoek zinvol maken.

Andere getuigenverklaringen

De ACAS heeft in haar advies stilgestaan bij uw stelling dat andere bewijsmiddelen ontbreken die direct redengevend zijn ten aanzien van de wetenschap of betrokkenheid van verzoeker bij de tenlastegelegde feiten. Zij is tot de slotsom gekomen dat de verklaringen van andere getuigen “een zekere plausibiliteit aan de belastende verklaringen van [betrokkene 1] over verzoeker [geven]”. Ook zijn naar de bevindingen van de ACAS de verklaringen van onder meer de getuigen [betrokkene 2] en [betrokkene 3] relevant, nu ze de belastende verklaring van [betrokkene 1] in een breder perspectief plaatsen. Uit uw reactie op het advies maak ik op dat u hierin kennelijk een reden voor nader onderzoek ziet, waarbij u een koppeling maakt met de rechtspraak van het EHRM over het ondervragingsrecht en de onschuldpresumptie. Daarbij gaat u echter slechts uit van een veronderstelde schending van de unus testis-regel (p. 41 en 42 van uw verzoek), terwijl u er bovendien aan voorbijgaat dat een enkele constatering dat bepaalde getuigen niet eerder zijn gehoord, geen concreet aanknopingspunt oplevert voor een onderzoek naar de aanwezigheid van een grond voor herziening in de zin van art. 461 Sv.

Eerdere beoordelingen van de verklaringen van [betrokkene 1]

In reactie op het advies herhaalt u uw kritiek met betrekking tot de manier waarop de betrouwbaarheidstoets door het gerechtshof is toegepast en voegt u daaraan toe dat [betrokkene 1] destijds onvoldoende kritisch zou zijn bevraagd, zodat volgens u de mogelijkheid blijft bestaan dat [betrokkene 1] de naam van verzoeker ten onrechte bij zijn verklaring heeft betrokken. Ik breng in dat verband echter in herinnering dat de Hoge Raad in de hiervoor aangehaalde herzieningsarresten tot uitdrukking heeft gebracht dat het gerechtshof de bedoelde verklaringen van [betrokkene 1] ampel en uitdrukkelijk op hun betrouwbaarheid

⁴ Het eerste punt in het derde herzieningsverzoek, het tweede in het tweede herzieningsverzoek en het derde in het eerste en het tweede herzieningsverzoek.

heeft getoetst en dat [betrokkene 1] op 20 januari 2004 tegenover de Belgische politie heeft verklaard dat hij bij zijn initiële verklaring blijft.

Daarnaast wijst u erop dat tot op heden in geen enkel stadium ná de uitspraak van het gerechtshof de wijze van totstandkoming en de waarde van de verklaringen van [betrokkene 1] zijn onderzocht, terwijl volgens u sprake is van een grote hoeveelheid nieuwe feiten en omstandigheden waarmee het gerechtshof niet bekend is geweest. Ik deel die mening niet en ben van oordeel dat het door u aangedragen materiaal – ook gezien de eerdere rechterlijke beoordelingen van de verklaringen van [betrokkene 1] – geen nieuw licht werpt op de veroordeling van verzoeker.

[betrokkene 1]s *notarieel vastgelegde verklaringen*⁵

Een volgende grond waarop u uw verzoek tot nader onderzoek doet steunen, betreft de zogenoemde notarieel vastgelegde verklaringen van [betrokkene 1], waarin hij zijn belastende verklaringen ten aanzien van verzoeker zou hebben ingetrokken. De ACAS heeft bij de wijze van totstandkoming van deze verklaringen vraagtekens geplaatst. In uw reactie op het advies van de ACAS legt u uit dat de totstandkoming van de notarieel vastgelegde verklaringen werd bemoeilijkt door enige praktische problemen waarmee u te maken had. Daarbij lijkt u over het hoofd te zien dat de ACAS in haar advies ook *inhoudelijk* de notarieel vastgelegde verklaringen van [betrokkene 1] heeft beoordeeld, en dat zij erop heeft gewezen dat (i) [betrokkene 1] in 2004 heeft aangegeven bij zijn eerdere (voor verzoeker belastende) afgelegde verklaringen te blijven, (ii) er ambtsedige processen-verbaal zijn die in tegenspraak zijn met [betrokkene 1]'s bewering over aanvullende, niet vastgelegde, afspraken met het Openbaar Ministerie, terwijl overigens aanwijzingen ontbreken die deze bewering ondersteunen, (iii) [betrokkene 1] in 2004 zijn toenmalige raadsman Spong niet heeft willen ontslaan van zijn geheimhoudingsplicht, hoewel de toenmalige raadsman mogelijk enige opheldering zou hebben kunnen geven over eventuele afspraken met het Openbaar Ministerie en (iv) [betrokkene 1] op 15 juni 1999 heeft gesproken over de bedreigingen die ten aanzien van hem werden geuit. Overigens vermag ik niet in te zien hoe de eventuele grondhouding van de toenmalige raadsman van [betrokkene 1] tegenover verzoeker haar weerslag heeft gehad op de veroordeling van verzoeker in de onderhavige zaak. Uw veronderstelling dat de toenmalige raadsman op enigerlei wijze betrokken zou zijn bij het invullen van het belastende karakter van de verklaringen over verzoeker, wordt op geen enkele wijze gestaafd met deugdelijke feiten. De door u genoemde omstandigheid dat de toenmalige raadsman van [betrokkene 1] aanwezig was bij het afleggen van diens belastende verklaringen – uit de door u aangehaalde verklaring van verbalisant [verbalisant 1] kan een dergelijke conclusie overigens niet worden getrokken⁶ – , wijst geenszins op de door u gesuggereerde betrokkenheid. Wat betreft de verklaring van de toenmalige raadsman van [betrokkene 1] over een toezegging die aan [betrokkene 4] zou zijn gedaan, welke verklaring u kennelijk (wel) geloofwaardig acht, wijs ik u erop dat officier van justitie mr. Harderwijk stellig ontkent dat een dergelijke toezegging is gedaan (zie zijn op 23 juli

⁵ Ik heb dit kopje voor de leesbaarheid uit het advies van de ACAS overgenomen, maar plaats daarbij (evenals de ACAS) de kanttekening dat het om een door u en mr. Splinter met de hand geschreven tekst gaat, die in een notariële akte is verwerkt.

⁶ In het op p. 13 van uw reactie op het advies weergegeven citaat, verklaart [verbalisant 1] bij de rechter-commissaris enkel dat over de overeenkomst is gesproken met de toenmalige raadsman, maar zegt hij niet dat deze aanwezig was bij het afleggen van de bedoelde verklaringen van [betrokkene 1].

2002 bij de rechter-commissaris afgelegde verklaring). Voor mij bestaat geen aanleiding om dit punt nog eens te onderzoeken.

Het rapport van professor Van Koppen

In uw eerste aanvulling op het verzoek tot het verrichten van (nader) onderzoek, heeft u een rapport van de heer Van Koppen bijgevoegd. De conclusie in dit rapport luidt dat er “veel steun [is] voor de herroeping van de kroongetuigeverklaring en weinig steun voor de kroongetuigeverklaring”. Het oordeel van de ACAS dat veel kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij het rapport, wordt door u niet bestreden. Ik zie geen aanleiding om van dat oordeel van de ACAS af te wijken. Naar het mij voorkomt, bevat dit rapport geen aanwijzingen die een nader onderzoek in het kader van het onderhavige verzoekschrift zouden kunnen rechtvaardigen. Uw redenering dat de door de ACAS gesignaleerde kanttekeningen bij het rapport juist aanleiding zouden geven tot nader onderzoek, kan ik niet volgen. Bovendien kunnen louter veronderstellingen over het bestaan van mogelijke gewetenswroeging bij [betrokkene 1] en het trachten uit te sluiten van “alternatieve scenario’s” (vgl. p. 14 en 15 van uw reactie) bij afwezigheid van solide aanknopingspunten geen aanleiding geven tot nader onderzoek in het kader van de ACAS-procedure.

Het Belgische dossier

De ACAS heeft – na kennisneming van het Belgische dossier – de stelling dat uit het Belgische onderzoek aangaande [betrokkene 1] eenduidig zou zijn af te leiden dat de Belgische autoriteiten weinig geloof hechtten aan [betrokkene 1]s belastende verklaringen over verzoeker, niet onderschreven en geconcludeerd dat het Belgische dossier zo weinig nieuwe inzichten oplevert dat verder onderzoek ernaar haar als zinloos voorkomt. In reactie daarop schrijft u – tot de kern teruggebracht – dat deze conclusie van de ACAS is gebaseerd op het denatureren van door haar aangehaalde verklaringen en op een onjuiste interpretatie van het Belgische dossier.

Van de door u veronderstelde “doelredenering” of een daaraan verwante denaturering, is mij in het geheel niet gebleken. Wat betreft het door de ACAS geciteerde tapgesprek tussen [betrokkene 5] en [betrokkene 1] d.d. 24 februari 2003, houden de relevante uitlatingen van [betrokkene 5] enkel in dat [betrokkene 1] in de pers moet zetten dat er “geen enkele advocaat [is] die mij durft verdedigen [...] om de waarheid naar boven te krijgen”.⁷ Hieruit valt zeker niet af te leiden dat de latere uitlating van [betrokkene 5] over hetgeen [betrokkene 1] zou zijn overkomen op waarheid berust, terwijl bovendien dient te worden opgemerkt dat [betrokkene 5] aan [betrokkene 1] vertelt hoe hij moet verklaren. Het door u geciteerde tapgesprek van 24 oktober 2002 tussen [betrokkene 5] en [betrokkene 1] biedt evenmin steun aan uw betoog dat sprake zou zijn van ontoelaatbaar denatureren. [betrokkene 5] stelt daarin enkel dat, zou hij als advocaat van verzoeker hebben opgetreden, het niet tot een veroordeling was gekomen. Overigens merk ik op dat de ACAS in haar advies ook de verklaring van politieambtenaar [verbalisant 2] heeft aangehaald, meer in het bijzonder diens uitlating dat zijn dienst [betrokkene 1] als onbetrouwbaar had laten registreren, en voorts heeft zij gewezen op de telefonische mededeling van commissaris [verbalisant 3] aan politieman [verbalisant 1] dat het niet klopte wat [betrokkene 1] had verklaard, een en ander met expliciete verwijzing naar de

⁷ De ACAS verwijst in haar advies (p. 18, ad c) per abuis naar p. 1487 van het dossier; dat moet zijn p. 1482.

desbetreffende producties. Dat de ACAS ook deze informatie noemt in haar advies, wijst bepaald niet op doel-redeneren of denatureren in de door u aangevoerde zin.

Evenmin geven de ontlastende verklaringen van [betrokkene 4], [betrokkene 5], [betrokkene 6] en [betrokkene 7] aanleiding voor nader onderzoek. In dit verband herhaal ik nogmaals dat het gerechtshof de verklaringen van [betrokkene 1] op hun betrouwbaarheid heeft getoetst en dat [betrokkene 1] in 2004 geen afstand heeft gedaan van zijn belastende verklaringen over verzoeker. Over de verklaringen van getuige [betrokkene 4] heeft de Hoge Raad in het kader van zijn eerste herzieningsarrest van 4 maart 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF0227 (rov. 5.8) en zijn tweede herzieningsarrest van 31 januari 2006, ECLI:NL:HR:2006:AV0613 (rov. 4.3.2) reeds geoordeeld dat zij geen steun bieden aan de stelling dat [betrokkene 1] omtrent de betrokkenheid van verzoeker in strijd met de waarheid heeft verklaard.⁸ Daarbij heeft de Hoge Raad benadrukt dat de ontmoetingen tussen [betrokkene 1] en verzoeker door [betrokkene 4] niet worden weersproken in die zin dat zij niet zouden hebben plaatsgevonden dan wel dat de aanvrager daarbij niet aanwezig zou zijn geweest. Voorts zij ten aanzien van de andere getuigenverklaringen opgemerkt, dat u niet betwist dat deze verklaringen – naar de ACAS meent – zijn terug te voeren op één en dezelfde bron, te weten [betrokkene 1].⁹

Ik onderschrijf derhalve het standpunt van de ACAS dat het Belgische dossier zo weinig nieuwe inzichten oplevert dat verder onderzoek ernaar als zinloos voorkomt.

[betrokkene 1]s overeenkomst met de Staat der Nederlanden

Tot slot heeft u in reactie op het advies van de ACAS uw stelling gehandhaafd dat verdergaande afspraken zijn gemaakt tussen [betrokkene 1] en het Openbaar Ministerie dan die waarmee het gerechtshof bekend was. Of één van deze afspraken inhield dat [betrokkene 1] in de gelegenheid is gesteld te ontsnappen, of dat hij – zoals u suggereert – is vrijgelaten¹⁰, acht ik niet relevant voor de beoordeling van de kern van uw betoog dat sprake zou zijn van een toezegging die de grenzen van de afspraken tussen het Openbaar Ministerie en [betrokkene 1] heeft overschreden.

Mijn voormalige ambtgenoot Jörg is in zijn conclusie voorafgaand aan het eerste herzieningsarrest reeds uitvoerig ingegaan op dit aspect en concludeerde dat van geheime afspraken niet is gebleken. In die conclusie is reeds uiteengezet dat toen officier van justitie mr. Harderwijk werd gehoord, hij zich kennelijk niet heeft gerealiseerd – of er niet van op de hoogte was – dat de door het Haagse hof bevolen schorsing niet meer de titel voor [betrokkene 1]s verlof kon zijn (randnummer 28). Ook heeft A-G Jörg toen reeds vastgesteld dat het verleende weekendverlof aan [betrokkene 1] niet in strijd was met de “Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing gedetineerden” en evenmin met de “Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting” (randnummers 29 en 30). Uw stelling dat de “Algemene verlofregeling gedetineerden” in de

⁸ Terzijde: anders dan kennelijk de ACAS in haar advies (p. 20), lees ik in de genoemde rechtsoverwegingen niet dat de Hoge Raad van oordeel zou zijn dat de verklaring van [betrokkene 4] maar op één bron is terug te voeren ([betrokkene 1]).

⁹ Vgl. p. 19 van uw reactie. Overigens ga ik er vanuit dat in noot 33 van het advies van de ACAS in de opsomming van “[betrokkene 4], [betrokkene 5], [betrokkene 6] en [betrokkene 7]” sprake is van een verschrijving voor zover het om [betrokkene 4] gaat. Voetnoot 6 waarnaar de ACAS onder meer verwijst, betreft de verklaring van [betrokkene 4] van 1 augustus 2001 waarop de Hoge Raad in zijn eerste herzieningsarrest specifiek is ingegaan.

¹⁰ Zie p. 4 van uw reactie.

weg stond aan het verleende weekendverlof heeft u niet nader onderbouwd, terwijl onduidelijk blijft hoe het eventueel onterecht verlenen van een weekendverlof kan worden gelijkgesteld met de door u veronderstelde vrijlating van [betrokkene 1].

In reactie op het advies van de ACAS wijst u op de mogelijkheid van een ander scenario. Uit de omstandigheid dat ter gelegenheid van de verloven is gewinkeld en/of is gedineerd, zou, zo veronderstelt u, kunnen worden afgeleid dat er nog meer zou zijn “verzwegen” door het Openbaar Ministerie. Enige onderbouwing voor deze mogelijkheid ontbreekt evenwel. Ik wijs er bovendien op dat volgens officier van justitie mr. Harderwijk het *uitgangspunt* was dat alleen de desbetreffende bepalingen onder de overeenkomst met [betrokkene 1] vielen en dat deze formulering dus enige ruimte bood voor afwijkingen van dat uitgangspunt.¹¹ Ook andere door u verwoorde scenario's,¹² waarop de ACAS in haar advies reeds is ingegaan, worden niet gestaafd met concrete feiten.

Ik onderschrijf het advies van de ACAS. Uw verzoek bevat naar mijn oordeel geen aanknopingspunten voor het doen van een zinvol nader onderzoek naar het bestaan van gronden voor herziening van de onherroepelijke veroordeling van verzoeker. Er ontbreken voldoende aanwijzingen die aannemelijk maken dat er mogelijk sprake is van een grond tot herziening als bedoeld in art. 461, derde lid aanhef en onder a, Sv. Op diezelfde gronden is het verzochte onderzoek bovendien niet noodzakelijk in de zin van art. 461, derde lid aanhef en onder b, Sv. Uw faxbericht van 11 oktober 2017, en het daarbij gevoegde schrijven van verzoeker van 14 juni 2017, en uw faxbericht van 19 oktober 2017 maken dat niet anders.

Uw verzoek om nader onderzoek wijs ik derhalve af.

Deze beslissing is niet aan enig rechtsmiddel onderworpen, maar belemmert verzoeker niet zich met een verzoek tot herziening te wenden tot de Hoge Raad der Nederlanden.

Ik vertrouw erop uw cliënt en u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd. Deze beslissing en het advies van de ACAS zullen geanonimiseerd worden gepubliceerd op de website van de rechterlijke macht: www.rechtspraak.nl.

Hoogachtend,

¹¹ Zie productie 33 bij uw verzoek tot nader onderzoek, betreffende het getuigenverhoor bij de rechter-commissaris van mr. Harderwijk d.d. 23 juli 2002 in de zaak tegen [betrokkene 4].

¹² Zoals bijvoorbeeld: (i) de timing van het ‘vrijlaten’, (ii) het verblijf tot 2 juni 2000 van de toenmalige vriendin van [betrokkene 1] in het appartement, (iii) de gestelde aanwijzingen die er in het Belgische dossier zouden zijn voor een vervroegde vrijlating van [betrokkene 1] en (iv) de spullen die de Nederlandse verbalisanten zouden hebben afgegeven aan de moeder van [betrokkene 1].

Datum 24 oktober 2017

Pagina 8 van 8

E.J. Hofstee

advocaat-generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden